

EL MICALET GALÀCTIC

Les millors faules de La Fontaine

Francesc Gisbert

Dibuixos de Roser Argemí

1

La cigala malfaenera

La iaia Virtu va eixir al jardí, amb el barret de palla i una cistella. Laia i Arnau la miraren amb cara d'avorrits. Eren les deu d'un matí de primeries de juliol. L'un i l'altra deixaven passar el temps a les cadires de platja, sense ganes de fer res. Passaven l'estiu a ca la iaia Virtu. Laia va alçar el cap:

–On vas, matinera?

–A entrecavar l'hort.

–Però si fa un sol que bada les pedres!
–protestà Arnau.

–He plantat tomaqueres. I no creixen soles. Veritat que vos agraden a l’amanida?

–Estan molt bones. Però a les tendes també en venen.

–I no hem de cavar al bancal.

–Si tots feren com vosaltres, ens moriríem de fam. Em recordeu la faula de «La cigala malfaenera».

Laia i Arnau no van entendre res:

–No la coneixeu? És una de les faules més famoses de La Fontaine.

–Quiii? –repetiren els dos.

–Un francès. Ensenyava amb històries. Per què no m’acompanyeu a l’hort i m’ajudeu? Vos contaré la faula.

Es van alçar a contracor. Com si els pesaren els peus.

Van seguir la iaia Virtu fins a l'hort. Les tomaqueres s'enfilaven intrèpides per les canyes. Eren tan altes com Laia i Arnau. Ja anunciaven les primeres tomaques, encara verdes.

–Conten i diuen que la història va passar un estiu. Sentiu el «zic-zic, zic-zic...»?

–Sí. Ve d'aquella pinada.

–Molt bé, Arnau. I quin animal canta?

–Jo ho sé, una cigala! És com una mosca però molt grossa. Bat les ales i passa l'estiu cantant. Per fer-se aire.

–Molt bé, Laia. La cigala de la nostra fauna feia el mateix. Estesa a la branca d'un pi, sense fer res. Només cantar i cantar: «zic-zic, zic-zic...». Des de la seua branca, veia passar els animals del bosc. Per a tots tenia a punt un redolí burleta. Que passava el conill, movent les orelles:

–Quines orelles tan llargues, conill,
vigila no les xafes, quin gran perill!
Que passava un teuladí de color gris i terra:
–Un vestit brut i acolorit,
teuladí, no et deus avorrir.

Que passava la granota, raucant de camí
cap al rierol:

–Quina veu de cantant de bassa,
és massa per a la carabassa!

En tenia per a tots els animals. Però els
que s'emportaven la palma eren els veïns del
seu arbre. Heu de saber que el veïnat de la
cigala era molt faener. Al pis de dalt, vivia
una família d'esquirols. Els esquirols anaven
sempre tronc amunt, tronc avall; ara pegue
un bot, ara m'enfile per una branca. Portaven
alguna cosa a la boca en qualsevol moment:
una ametla, una anou, una bellota... La cigala
els mirava i se'n burlava:

–Com treballen els esquirols,
no descansen ni en pondre's el sol.

Els esquirols la reptaven i contestaven:

–Hem d'omplir el cau de fruites seques.

Que vindrà l'hivern i no tindrem res per a
menjar.

–Quina manera de patir;
de treballar, ni en vull sentir.

–Riu-te, riu-te, cigala malfaenera. Tal faràs,
tal trobaràs. Recorda la dita: «Qui no treballa
en tot l'any, treballa el dia de Cap d'Any».

La cigala es feia un fart de riure. Els prenia
a tots per la riota. En això va creuar el veí de
baix, el primer pis del tronc. Era una ratolina.
La ratolina passava la major part del dia fora
de casa, buscant menjar. La cigala també se'n
burlava:

–És la princesa Ratolina,
del món, la més prima i fina.

–Riu-te, riu-te, cigala malfaenera. Molts sabrien treballar, si aprengueren a callar.

–Quina manera de patir;
de treballar, ni en vull sentir!

Les que més burles s'emportaven de la cigala eren les veïnes de la planta baixa. A la soca del pi hi havia un formiguer. Les formigues treballaven de sol a sol. Feien llargues files per buscar menjar. Sempre netejaven el formiguer de terra humida. Sempre l'omplien de llavorettes. Les formigues negrejaven als rajos del sol:

–Esteu negres, de la calor,
socarrades, xopes de suor.

Les formigues es feien les sordes. Però la cigala, torna-li la trompa al xic. Fins que alguna formiga alçava el cap, movia les antenes i contestava:

–Millor suar que tremolar, millor treballar que plorar.

